

¹Jaj a pásztoroknak, akik veszni hagyják és elszélesztik legelőm nyáját! - így szól az ÚR. ²Azért ezt mondja az ÚR, Izráel Istene a pásztorokról, akik népemet pásztorolják: Ti hagyátok, hogy elszéledjen és szétszóródjon a nyájam, nem vigyáztatok rá. De én számon kérem tőletek gaztetteiteket - így szól az ÚR. ³Összegyűjtöm nyájam maradékát minden országból, ahová szétszórtam őket, és visszaterelem legelőjükre, ahol szaporodni és sokasodni fognak. ⁴Olyan pásztorokat is adok melléjük, akik jól pásztorolják őket. Nem kell többé félniük és rettegniük, számba sem kell venni őket - így szól az ÚR.

Kedves Testvéreim!

Néhány évvel ezelőtt egy lelkészkonferencián azt a feladatot kaptuk, hogy menjünk el egy délelőtt a környék re egy csendes helyre és legyünk egyedül a Bibliánkkal, válasszunk egy szakaszt és elmélkedjünk rajta. Én egy fa tövébe telepedtem le egy mező közelében. A mezőn egy juhnyáj legelészett. Több Bibliai hely is eszembe jutott a juhokról, csak egyetlen gondom volt, nem láttam pásztor, de még csak egy kutyát sem. Egy viszonylag nagy területen kb. 100 báránka rágcsálta a fűvet. Én a nyáj szélénél a karámoktól messze voltam, és viszonylag közel hozzám jól megfigyelhettem az egyik állatot. Kis csengő volt a nyakában. Nem értettem, olyan volt, mint a húsvéti csengettyűs bárány. Aztán egyszer, csak a távolból elhangzott egy füttyszó. Az a bárány megfordult és elindult a hang irányába a karámok felé, a nyakában a kis kolomp figyelmeztette a többieket, hogy itt az ideje az indulásnak, mert ha nem jönnek, akkor jön a pásztor, vagy jönnek a kutyák. Jobb a békesség viszonylag gyorsan az összes bárány összegyűlt és indultak az őket szólító a pásztor felé.

Egy idilli kép tárulhatott elém a Kecskemét melletti tanyavilágban. Néhány nap múlva újra láttam ezt a nyáját, akkor a pásztor ment a nyáj mögött és kutyáival irányította őket. Itt is érdekes volt megfigyelni, hogy a csengős bárányok most elöl voltak. Úgy tűnt számomra, hogy ezek a kis csengős jószágok voltak a pásztor segédjei a kutyákon túl. Ők voltak azok, akikre a többiek figyeltek, legalábbis a nyakukban lévő csengőre. És ők voltak azok, akik leghamarabb reagáltak a pásztor vagy a kutyák figyelmeztetéseire. Később utánanézttem: vezérürünek hívják őket, és a pásztor választja ki a nyájából, magához szoktatja, hogy felismerje a hangját, a jelzését.

Miután a zsidó nép kezdetektől pásztor nép volt, így nem meglepő, hogy a Szentírás gyakran alkalmazza a pásztor és a nyáj képét. Isten a pásztor, a nép a nyáj, vagy éppen ahogy alapigénk esetében Jeremiásnál, de megtalálható ugyanez Ezékielnél is: a nép vezetői a pásztorok, és a nép a nyáj.

Nézzük meg azt, milyen körülmények között szólal meg mai alapigénk, Jeremiás próféciaja. Szeretem Jeremiást. Azért szeretem, mert egy nagyon őszinte próféta. Eredetileg pap volt, a jeruzsálemi templom áldozópapja, de Isten megszólította őt, és kiválasztotta arra, hogy elvigye a rossz hírt az embereknek: az, amiben élnek, az a kultusz, ami körülveszi őket, az istentiszteletek, az imádságok nem tetszenek Istennek. A szívük tele van gonosszággal, elfordultak Istentől, elhagyták őt, megcsalták. És Jeremiás elmondja Isten üzenetét. Nem örömmel, hanem mert muszáj neki, a csontjaiba van rekesztve. Nem akarja, mégis mondania kell. Persze senki nem figyel rá, kinevetik, leköpik, nem törődnek vele.

Velünk van az Isten! Hogy gondolod?!

Jeremiás feladata az volt, hogy a vezetőkhez a politikai, ill. vallási vezetőkhez, ahogy abban az időben gyakran nevezték: a pásztorokhoz szóljon. Ezt mondta:

¹Jaj a pásztoroknak, akik veszni hagyják és elszélesztik legelőm nyáját! - így szól az ÚR. ²Azért ezt mondja az ÚR, Izráel Istene a pásztorokról, akik népemet pásztorolják: Ti hagyátok, hogy elszéledjen és szétszóródjon a nyájam, nem vigyáztatok rá.

Isten Jeremiás prófétán keresztül egy helyzetelemzést tart, a pásztorokról, akik nem legeltették a nyáját. Akik megfeledeztek a rájuk bízott feladatról, mert inkább a saját maguk hasznát keresték. A vezetetteket kihasználták, majd nem törődtek velük. Ennek következménye, hogy eltévedtek, hogy nem tudják merre tovább, hogy ki vannak szolgáltatva. Elfelejtkeztek a pásztorról, azt gondolták, hogy tényleg ők a pásztorok, elfelejtkeztek arról, hogy ők valójában csupán vezérürük, akik a pásztor munkáját segítik.

De feltehetnénk a kérdést: mi közünk minenkünk mindehhez? Mi nem vagyunk pásztorok? Nem vagyunk egy nép vezetői, nem vagyunk papok. Legyen ez a papok meg a politikusok gondja. Csakhogy azt hiszem, könnyen beláthatjuk, hogy nem csupán a lelkész és a politikus az, aki vezet valakit. Ez az ige mindannyiunknak szól, mert mindannyian pásztorok vagyunk. Ahogy abban a nyájban vannak pulik és csengettyűs bárányok, úgy nekünk is van feladatunk. Pásztorolni a ránk bízottakat. Isten azt mondta a teremtéskor: „Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen!” Igen, erre lettünk teremtve: vezetni azokat, akiket családban, munkahelyen, baráti társaságban, gyülekezetben, bármilyen közösségben ránk bízta. Ahogy Luther figyelmeztet a Kis Kátéban a gyónással kapcsolatban:

„vizsgáld meg éledeket a Tízparancsolat alapján, aszerint, amint atya, anya, fiú, leány, gazda, gazdaasszony, cseléd vagy, hogy nem voltál-e engedetlen, hűtlen, rest, nem bántottál-e meg valakit szóval vagy tettel, nem loptál, nem mulasztottál, nem hanyagoltál-e el valamit, és nem okoztál-e kárt valakinek.”

Isten ígéje ma arra figyelmeztet: lehet, hogy ország vezető vagy, lehet, hogy gyülekezetet vezetsz, lehet, hogy céget irányítasz, lehet, hogy a munkakörökben vannak, akiket felügyelsz, lehet, hogy gyermekeket kaptál, lehet, hogy társat, lehet, hogy egy szomszédot, vagy barátot, mindegy. De hogyan vigyáztál a rád bízottakra? Hogyan legeltetted őket? „Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.” – mondta Jézus. Rád mit, kit bíztak?

Alapigénk második gondolata: *De én számon kérem tőletek gaztetteiteket - így szól az ÚR.*

Az ítélet szava hangzik. És mi már tudjuk, az ítélet be is következett. A zsidó nép pásztorait fogságba hurcolták, kitelepítették. Mert valóban hűtlenek voltak, valóban nem úgy terelgették a rájuk bízottakat, ahogyan az Isten tetszésére van, hanem saját hasznukat keresték.

Az ítélet szava most minket is elért. Vajon mi úgy terelgettük a ránk bízottakat, ahogy kell?

Ádám és Éva nem elégedett meg azzal, amit Istentől kaptak, még több hatalmat akart: olyanok akartak lenni, mint Isten. Az ember Isten nélkül akart élni, és éppen ez lett a büntetése: Isten nélkül kellett, és kell élnie.

Kivettük a hatalmat Isten kezéből azt mondva, hogy mi akarjuk megszabni mi a jó és mi a rossz. Csak egy dologgal nem számoltunk, az ezzel járó felelősséggel. Mert igen, akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.

Isten megbízott bennünket, és hatalmat adott, de mi tudunk-e élni ezzel? Az emberiség több ezer éves tapasztalata azt mutatja, hogy nem. Isten nélkül az ember legyen az a legjobb vezető nem képes megfelelően pásztorolni a rá bízottakat. Isten ítélete jogos rajtunk.

Alapigénk befejező, de a mondanivaló szempontjából legfontosabb része:

³*Összegyűjtöm nyájam maradékát minden országból, ahová szétszórtam őket, és visszaterelem legelőjükre, ahol szaporodni és sokasodni fognak.* ⁴*Olyan pásztorokat is adok melléjük, akik jól pásztorolják őket. Nem kell többé félniük és rettegniük, számba sem kell venni őket - így szól az ÚR.*

Néhány éve történt, hogy a német evangélikus egyház vezető püspöknője ittasan vezetett. Lemondott. Lemondásakor a következőt mondta: „Az ember nem eshet mélyebbre Isten kezeinél.”

Alkalmatlanságunkat felismerve csak ez a mondat marad. Mert nemcsak a püspöknő vétkezett. Sokan tapasztaltuk már meg, ha nem is mondtuk ki – ennek a mondatnak az igazságát. Mert elbukunk, alkalmatlanná válunk, képtelenek vagyunk arra, hogy csengettyűs bárányok legyünk, akik figyelnek a többiekre, akik mindig a pásztorra irányítják a figyelmüket, és ahogy hívja őket, a többieket terelgetve rohanunk felé.

De a csodálatos ebben, hogy Isten azt mondja: én veszem kezembe az irányítást: újra.

Ahogy az oltár előtti ígében olvastuk Jézus szavait: Én vagyok a jó pásztor.

Isten „ott áll juhait között”, mint jó pásztor. Mint az a pásztor, akik mi soha nem tudunk lenni. És Jézus azt is kimondja miért nem: „a jó pásztor életét adja a juhokért.”

Igen, Ő már megtette. Ha az evangéliumokat olvassuk, láthatjuk: megkereste az elveszettet, visszaterelte az eltévedtet, bekötözte a sérültet, erősítette a gyengét, vigyázott az erősre.

A golgotai kereszt csodája, hogy a jó pásztor életét adta a juhaiért. Azért, hogy füves legelőkön legelhessünk, hogy csendes vizeknél olthassuk szomjunkat. Miért? Nem azért mert annyira jól terelgettük a ránk bízottakat, még, csak azért sem mert annyira jól vezettük a saját életünket. Sőt, mindezekben elbuktunk, de Isten odatartotta tenyerét, vérző, szögektől átütött tenyerét, hogy elkapjon, hogy újra fölemeljen. Mert kegyelmes. A mai vasárnap címadó zsoltára így hangzott: az Úr kegyelme betölti a földet...

Testvéreim! Ilyen pásztorunk van. Aki nem hagyott bennünket a pusztában, nem hagyta, és nem hagyja, hogy életünket a bűn romba döntse, hanem utánunk jött, és kiragadott a halál torkából.

Odafigyelünk-e az Ő hangjára? Aki szelíden és alázatosan szól: Jöjj és kövess engem.

Adja Isten, hogy a mennyei karám ajtaja csak akkor záródjon be, amikor mindannyian a Jó pásztor oltalmában leszünk.

Úr Jézus Krisztus, aki a juhok Pásztoraként győztesen tértél vissza a halálból, Uram, irgalmazz!

Úr Jézus Krisztus, aki nyájadat a halál árnyékának völgyén átvezeted Atyád országába, Krisztus, kegyelmezz!

Úr Jézus Krisztus, aki a földön sem hagyod árván népedet, Uram, irgalmazz!